

Životopis

Vladimír Myslík se narodil 15. 7. 1921 v Praze u Apolináře. Jeho rodiče pracovali jako kurýři pro protirakouskou Maffii. Vyrůstal v Nuslích se svou o dva roky mladší sestrou. V roce 1946 se oženil a se svojí manželkou vychoval 2 děti. Nyní žije ve svém bytě, v Praze - Vokovicích..

Už jako malý chlapec se učil německy a francouzsky. V pěti letech se začal učit na housle. Později studoval Obchodní akademii ve třídě s povinnou angličtinou. Tenkrát bylo ve třídě asi 56 studentů. Zajímal se o historii a literaturu a o letectví. Nebavila ho škola, především tělocvik, ze kterého chvíli před maturitou propadl. K tomu dostal dvojku z mravu, stejně jako několik jeho kamarádů.

Po maturitě, kdy nebylo moc práce, šel pracovat jako praktikant do firmy pro těsnění oken. Jeho práce se nacházela v domě pod uhelnou společností. Jednou se dozvěděl, že právě uhelná společnost shání praktikanty, kteří mají maturitu, tak tam zašel, aby ho přijali. Pracoval tam jako tzv. kancelářské prase - chodil pro poštu, rozlepoval obálky... po několika měsících ho povolali, aby kontroloval problematiku prodeje uhlí. Tam se také seznámil se svou budoucí manželkou.

Po německé okupaci ho odvedli, že jako ročník jednadvacet bude totálně nasazený do Německa, a protože uměl dobře německy, nedali ho na žádné dělnické práce, ale zaměstnali ho ve firmě Argus, což byla továrna v Berlíně, na pomocné kancelářské práce. Během svého pobytu tam, se náhodou osobně setkal s německým maršálem Göringem.

Po atentátu na Heydricha v roce 1942 byl s několika dalšími předvolán k výslechu, kde měl k atentátu vyjádřit svůj postoj.

Po bitvě u Stalingradu měly Němky dovoleno kamarádit se s Čechy, ale žádný Čech se prý nesnížil na to, aby s nějakou Němkou začal chodit. On zůstal věrný své ženě navždy, až do jejích 97 let.

Přežil několik náletů na Berlín. Jeden těžký nálet přežil díky tomu, že byl s několika lidmi vyhozen hlídačem bunkru za zpěv ven na dvůr a vyhnul se tak úplnému propadnutí domu.

Po válce byl pracovně v Hamburku. Tehdejší OSN ho přijala do společnosti UNRRA, kde měl na starosti mezinárodní lodní a železniční přepravu různého zboží, např. aut, strojů k obnově výroby, benzínu, radia, kopry, pro Kanadu zajišťoval dopravu lisu na výrobu aut. Z lisu se v Mladé Boleslavi vyráběl automobil Tudor.

Tam se také v roce 1946 setkal se starostou Kolína nad Rýnem- budoucím západoněmeckým prvním kancléřem Adenauem, který řekl, že nikdy nepůjdou cestou Adolfa Hitlera, že chtějí Evropu ovládnout hospodářsky a že očekává pomoc. Adenauer také řekl, že nacismus není mrtvej, ten že je pevně zakořeněnej v německém národě a bude trvat třeba desítky let, než se znovu vzchopí a než se najdou lidé, kteří budou za něj bojovat!

Měl možnost být přítomen výslechů vojenských zločinců v soudní síni Norimberského tribunálu. Bylo zakázáno o čemkoliv z tohoto místa mluvit nebo psát.

V roce 1947 vstoupil do KSČ a v roce 1952 byl ze strany vyloučen.

V září 1948 nastoupil do Centrotexu. V té době, v lednu 1949, byl v Paláci u Hybernů vyslýchán Státní bezpečností – Podrobnosti z dob zaměstnání u UNRRY a nařčení, že se spolčuje s židy...navrhovali mu 15 až 23 let vězení. Díky jeho nesouhlasu a písemnému odvolání k řádnému soudu ho nakonec nezavřeli.

Nesměl si vydělat, nesměl dostat zodpovědné zaměstnání, nesměl dostat ani výjezdovou doložku.

V roce 1951 měl být poslán na těžbu uranu do Jáchymova (jeho synovi byly 3 roky) – Aby tam nemusel nastoupit, nechal se přijmout do Kladenských oceláren. Vedení Centrotexu žádalo, aby dostával co nejtěžší a špatně placenou práci. Na to jeho nadřízení nehleděli, ale i přesto si zkusil i nejtěžší práci tam, taviče. Pracoval tam 4 roky.

Jediný člověk, kterému mohl důvěřovat a věřit, byla jeho manželka.